

ESPURNA
bromera

RAQUEL

Isabel-Clara Simó

18 OCTUBRE

No sé per on començar, però aquesta vegada m'he proposat fer un diari com cal. No em fio gaire de mi mateixa, perquè ja és la tercera vegada que ho intento. Me'l van regalar quan feia primer. I vaig començar a escriure-hi, tota disciplinada, dient-me que no aniria mai a dormir sense apuntar-hi alguna cosa. Però era un rotllo. Cada dia escrivia el mateix. Després, quan feia tercer, el vaig tornar a agafar. Vaig arrencar-ne les tres primeres pàgines, que només deien xorrades, i, també a principi de curs, em vaig jurar que aquest cop sí —com el Barça, tu—, i que seria tan i tan divertit llegir-lo més endavant.

Però ara sí que és diferent. Primer, perquè he madurat, i, segon, perquè té tota la raó la Montse: un diari no és per apuntar-hi les coses *que fas*, sinó les coses *que penses*. Si no ho apuntes, després no te'n recordes. No és que jo pretengui tenir pensaments extraordinaris, però són els meus pensaments, no? I de ningú més. Em pertanyen, com em pertany el nom que porto o la cara que tinc. És la meva personalitat.

També crec que un diari s'ha de fer servir per

analitzar la personalitat dels altres. Almenys, de les persones que t'interessen. O d'aquelles de les quals depens.

Imagino la cara que faria la mare, per exemple, si pogués llegir totes les coses que de debò penso d'ella. Seria cruel... I són coses que no pots explicar a ningú. Bé, a la Montse sí, perquè és una bona amiga i te'n pots fiar. Però és tan infantil...!

M'he fet molts propòsits aquest curs. Això d'arribar a COU és massa! M'estic fent vella, perquè ja parlo com la mare, que diu que el temps passa volant (que original, oi?), però la veritat és que, quan entres a l'institut, et penses que és per tota una eternitat, i, de sobte, ja ets a COU. Ara som els veterans. És una sensació molt agradable.

Bé, doncs una de les coses que m'he proposat —i enguany sí que ho faré— és estudiar cada dia una mica, en comptes de fer-me aquells tips d'estudiar a última hora, quan hi ha exàmens. Racionar-me la feina perquè no sigui tan feixuga, i anar sempre al dia. I fer el diari, és clar.

Diu la Montse que l'error més freqüent en les persones que fan diaris és empenyar-se a escriure, ni que sigui una miqueta, cada dia. No: s'ha d'escriure quan tens ganes de pensar, de reflexionar, de posar una mica d'ordre als pensaments.

Però és que enguany m'he proposat moltes altres coses. Per començar, la gimnàstica, que la faré cada dia, per més mandra que em faci. No tinc altre remei, perquè el pare ha deixat ben clar que no em torna a apuntar a un gimnàs —sembla mentida, i després diuen que ens estimen tant i tant, però l'única vegada que m'hi van apuntar jo feia vuitè! I encara m'ho retreuen!—. Me'n vaig cansar, això és veritat, però és que era el

gimnàs que m'havien triat ells, no el que jo volia. No tenen cap dret a retreure'm els cèntims que va costar: el van triar ells, ho van decidir ells. El que jo volia aleshores no costava ni la meitat. Però, si els en parlo, d'anar a un gimnàs —amb la falta que em fa!—, de seguida, els dos: «I què més, Raquel? ¿O és que ja no te'n recordes que et vam apuntar al Blume, que, a més de car, havies de pagar una entrada, i als dos mesos vas dir que no pensaves tornar-hi?» I és completament inútil intentar de raonar amb ells. El Blume era una «pijada» horrible, amb un ambient vomitiu. I, a més, hòstia, jo feia vuitè! Ara que, com que tenen la paella pel mànec, més val no discutir. Estalvies energies. Són tan carrosses, tan vells, tan d'una altra època! I quan es posen a parlar amb els seus amics... És que diuen unes coses, del Josep Lluís i de mi! No en tenen ni idea. Però ni idea.

Així que faré el diari només quan em vingui realment de gust, i faré gimnàstica cada dia. S'ha de començar per poc. Deu minuts, quinze com a màxim, i anar augmentant a poc a poc, fins que fas una horeta sense que et resulti pesat. Perquè jo el *jogging* no el suportó. I, a més, amb l'atmosfera tan contaminada de Barcelona, és un suïcidi.

I estudiar cada dia. M'he fet un horari. La Montse diu que ella es fa un horari cada curs, i que el novembre ja l'ha de trencar perquè no li faci mal al cor llegir tots els propòsits que no ha pogut complir.

Estic segura que aquest curs m'anirà de conya. I mira que és dur! Però, no ho sé, hi ha un altre ambient... Potser és la selectivitat que hi influeix. I no és que n'estigui a favor, perquè és una presa de pèl: quatre anys d'institut perquè vingui la universitat i digui: No, senyors, no, tot el que heu fet a l'institut no val per

res: nosaltres farem una prova a veure si esteu preparats o no... Ara que, per als profes de l'institut sí que és una bona bufetada. Quin pal, ser professor! Quan feia cinquè recordo que volia ser mestra, però en el fons el que jo volia era ser igual que la Roser... Quina tia més maca, la Roser! Si en fa de temps, que no l'he vista! Això sí que és una profa. Ens entenia. I podies parlarhi.

Tinc molt clar que jo no em dedicaré mai a l'ensenyament. Ara, que fer farmàcia, com vol el pare, això ni parlar-ne. És fer de botiguera tota la vida. I m'és ben igual si es guanya tant i tant. La veritat és que no ho tinc decidit, quina carrera faré. Segurament, biològiques. Si em pogués dedicar a la genètica seria massa! Però, per ara, m'he de concentrar a treure'm el COU i passar la selectivitat.

Tinc el pressentiment que aquest curs passarà alguna cosa. Alguna cosa estupenda.

25 OCTUBRE

L'ambient a l'institut és canya pura. Hi ha gairebé els mateixos de l'any passat a més d'uns de tercer C que no ens cauen bé a ningú. Però la feina serà per a ells, perquè els de tercer B som la majoria i són ells els qui s'hauran d'adaptar a nosaltres. També hi ha alguns nous. L'Iñaki, que es veu força persona, i està molt i molt bé en mates. I l'Albert, que és un empolló —bé: ho era—, però que, si et pot fer un favor, te'l fa. I hi ha l'Oriana. És maquíssima. Té un tipus... però perfecte. I sap arreglar-se. Si la mare la veiés! Perquè es maquilla molt —massa i tot—, i porta faldilles

d'aquelles elàstiques, que s'arrapen tant al cos. Ara que, amb el seu tipus, jo també les portaria. És simpàtica, però una mica creguda. El que no entenc és com pot portar les ungles tan llargues i tan cuidades. (He de deixar de mossegar-me les ungles!)

A mi, el que més m'agrada és l'Oriol. Diu la Montse que s'ha tirat a mig institut, i que és massa maco. Que segur que es passa hores mirant-se al mirall. Jo no crec que sigui tan llançat com tot això, i, a més, no ha tingut temps per batre aquest rècord, però ella diu que la Míriam, de COU D, el coneix de fa temps i li ha dit que, amb ell, s'hi ha d'anar amb molt de compte.

Els companys de sempre... bé, tens l'avantatge que els coneixes a fons. Han madurat una mica, però continuen essent unes criatures. A ciències predominen ells, i són tan joves! Encara fan rialletes de conill quan algun profe diu alguna cosa sobre sexe... Que immadurs! I, quan se les donen de mascles, és per morir-se de riure. Sense anar més lluny, ahir va el penques del Llompart i em diu: «Raquel, ¿tu quin anticonceptiu gastes?». En veu alta, perquè tothom ho sentís. Li hauria clavat una bufa! I jo que em tombo, i me'l miro de dalt a baix, però així, com a les pellis de l'oest, i li dic: «Jo? Una aspirina». I, com que això d'aguantar una aspirina amb els genolls és un acudit tan i tan suat, tots el sabien i van començar a riure. I el Llompart com un pebrot. Però, fent-se el xuleta, va i diu: «¿Una aspirina?». És que és ruc. I jo: «Sí, home, ¿o és que no saps per què serveix?». I, com que no ho sabia i estava mosca per les rialles dels altres —que eren per ell, no per mi—, insisteix: «És que, com que diuen que ets verge, i jo no sé si és veritat...». Em va fer una ràbia! No ho sabia, que diguessin que sóc verge, i ell ho va dir amb mala llet. Així que li vaig contestar: «Amb les

coses que no saps, Llompart, es podria escriure una enciclopèdia. Sencereta».

La Montse diu que se'm notava furiosa, però jo crec que qui va fer el ridícul va ser ell.

Estic cada cop més convençuda que faré biològiques. Però, a casa, ni un mot. N'hi hauria prou amb dir-ho a casa perquè tots a córrer a treure-m'ho del cap. Tenen un esperit de contradicció que és massa... La profa de bio és molt i molt bona. Ja sé que té mala fama, que és un plom i tot això, però ho diuen perquè és molt exigent i puntua molt baix. Però explica de conya. I, a més, a ningú no l'obliguen a fer COU, oi? A mi m'encanta la bio. I també m'agrada la filo. Em pensava que seria un pal, i, que va, és l'hòstia. Ara estem en Plató i és interessantíssim. El profe diu que, com que som de ciències, ens interessarà més Aristòtil, però, a mi, el Mite de la Caverna em va fascinar. És d'una lucidesa i d'una superioritat intel·lectual... Ens l'ha donat fotocopiats, perquè li ho vam demanar. S'enrotlla una mica, és cert, però està bé.

A qui no puc suportar és a la d'anglès. Ja la vam tenir a primer, i estic segura que em té mania. I, a més, cada vegada explica completament diferent el mateix tema. Quan ja creus que ho has entès, va i et diu que no, i et diu tot el contrari del que t'havia explicat. I no sóc jo sola: tota la classe està igual de peix. Bé, excepte la Carola, que parla anglès millor que la profa. I per això la profa es passa la classe intentant de demostrar que la Carola no en sap tant com ella. I un rave!

On estic peix de veritat és en mates. L'any passat me les vaig treure per setembre i em va costar una bona suada. Però és que ara no hi entenc res de res. Quan el profe em va dir que, si pensava fer biològiques, tant se valia que continués sent analfabeta en mates, l'hauria

escanyat. Bé que m'esforço, no? Sort de l'Iñaki, que és collonut. M'ha explicat les integrals racionals molt millor que el profe. És maco, l'Iñaki. Molt persona. Però no va amb ningú de la classe. Fa la seva i prou. Si el busques, el trobes, però ell no es dóna mai.

L'assignatura que em va de conya és la química. Per a mi, és la més fàcil de COU. Bé, i la llengua... No hi ha qui em guanyi, en llengua. És clar que jo he llegit més que els altres, i això, en català, és fonamental. Però és que està tirada. Només que empollis una mica...

La Montse no està bé de salut. M'ho ha dit com un gran secret, però no m'ha volgut dir què li passa exactament. Em sap greu que s'hagi enfadat quan li he dit que això són nervis. És el que es diu en aquestes ocasions, no? Doncs ella s'ha posat a plorar i ha dit que, si arriba a imaginar-se que sóc tan insensible, no m'hauria dit res. Ai, que complicada que és, la Montse! S'ha de tenir una paciència amb ella!

4 NOVENBRE

Estic feta pols. Estic feta una merda. Això de la Montse és massa per a mi. Quan ho he explicat a casa... Oh, sí, pobreta Montse, han dit, i un segon després parlaven de què haviem de dinar demà... És una tragèdia. La meva millor amiga! Em sento fatal, d'haver-li fet tan poc cas quan va intentar d'explicar-me el drama que passava. No sé què fer per ella. Faria qualsevol cosa. I, a casa, que s'ho hagin pres com s'ho han pres! Són increïbles. Són idiotes. I mira que la coneixen, la Montse. Tota la vida venint a casa! Em pensava que, almenys, telefonarien als seus pares, que

es prendrien algun interès... I, a més, quan he dit que volia anar a veure-la a Montpeller, va i diuen que ni parlar-ne. Per les peles del viatge, si ho sabré jo! Me'ls conec de memòria. I, com que dit així era tan fort, han buscat l'excusa que, en aquestes circumstàncies, una persona vol estar sola. I un rave! És quan ets a les portes de la mort que necessites que els teus amics, els amics de debò, estiguin al teu costat.

M'he fet un tip de plorar.

Té càncer, la Montse. A la medulla espinal. Ella estava molt sencera, molt serena. Jo m'hauria desmuntat tota. Diu que a Montpeller fan veritables miracles. I —és tan persona, i tan valenta!— ha dit que, quan li caiguin els cabells, es posarà una perruca preciosa, que ja la té triada.

M'he ofert per enviar-li els apunts de classe, per tenir-la al corrent del curs, però m'ha dit que el curs, per a ella, s'ha acabat. Que ha de passar uns exàmens molt més durs: ha de lluitar per la vida. I que aquesta lluita està disposada a guanyar-la. M'he posat a plorar com una beneita, perquè era jo qui li havia de donar suport a ella, però és que no m'he pogut aguantar. I m'ha consolat ella a mi. I m'ha dit una cosa que m'ha deixat feta un nyap: «Raquel, no ploris. ¿Saps que amb aquest tractament tan bèstia puc perdre fins a vint quilos?». Coi, és massa! Tota la vida amb el propòsit d'aprimar-nos, les dues...

Em sento fatal, perquè, en comptes de quedar com una bona amiga, la deixo tirada a Montpeller. Si sabessin els pares com és d'important per a mi, aquest viatge! Bé, ho saben perfectament, però per estalviar-se quatre quartos són capaços de fer-me deixar penjada la meva millor amiga! Sí, és clar, li escriuré, però no és igual. Si pogués ajudar-la de debò!

M'ha passat una cosa raríssima. Estava tan fotuda, amb això de la Montse, que no me n'he pogut estar. Érem a la cafeteria, jo feta una merda, sense poder empassar-me el bocata, i va i se m'acosta l'Oriol i em diu: «I la Montse? Fa dies que no ve». Li ho he contat, perquè no podia més, de guardar-m'ho. M'ha fet tant de bé parlar! No sé si a la Montse li sabrà greu, que ho hagi dit, però li he demanat a l'Oriol que no ho faci córrer. Ell m'ha escoltat d'una manera tan... Bé, com si fóssim molt amics, o com si a ell li importés la Montse de debò, tot i que no s'havien fet gens. I m'ha comprès, m'ha comprès molt bé, i s'ha fet càrrec de tot el que sento. Quan li he explicat que a casa no em deixen anar a Montpeller i que m'he de conformar amb escriure-li, m'ha sortit amb una cosa que m'ha deixat tota parada: «Passa d'ells.» Ostres, no puc passar d'ells! Si no em deixen, no em deixen. «Que no hi ha trens? —ha dit—. Tu te'n vas, i, si en tornar s'emprenyen, tu ni cas. Matar-te, no et mataran». Coi; vist així... «Estàs massa enganxada als vells. I, si no t'espaviles amb les peles, que és el seu únic poder, vas llesta. Els teus, com els de tots, l'únic que volen és dominar-nos. I, com que controlen les peles...». Li he dit que tinc uns diners meus, a la Caixa, i s'ha arronsat d'espatlles i ha dit: «Ho veus?».

Ho he rumiat moltíssim, i crec que té raó. Que ells, els pares, abusen, fan el que volen de nosaltres, però, en part, és culpa nostra. ¿Què passa si agafó el tren i vaig a Montpeller? Faran quatre crits, però una altra vegada em respectaran més. L'Oriol diu que els que es queixen que la vida és monòtona, en el fons, amaguen una terrible covardia: «A les estacions és ple de trens. Qui no els agafa és perquè no vol. I a tu et passa això. L'excusa dels pares és només això: una excusa».

Sí, té raó: en el fons del fons, el que jo vull és que els pares decideixin ells d'enviar-m'hi. Si jo dic que vull anar-hi, és perquè sé que no m'hi deixaran, i així em justifico a mi mateixa.

Aquestes coses és millor afrontar-les que no amagar el cap sota l'ala i donar la culpa als vells. Però també és cert que sí que m'agradaria fer costat a la Montse. Ara: què li puc dir jo? ¿Per què crec que és tan important per a ella anar a veure-la? ¿I si fos veritat que prefereix no veure ningú?

Estic feta un embolic.

L'Oriol és fantàstic.

5 NOVEMBRE

No m'agrado gens a mi mateixa. Per començar, estic massa grassa (com sempre!). I mai no he aconseguit fer règim. És clar que a casa no m'ajuden, però la conversa que vaig tenir l'altre dia amb l'Oriol m'ha demostrat que m'hi repenjo massa. Si vull fer règim, i no el faig, la culpa és meva. Perquè no tinc voluntat. Per exemple, la gimnàstica. M'havia proposat de fer-ne cada dia, i només ho he acomplert a mitges. Ara fa tres dies que, com que em llevo massa just, no he tingut temps de fer-la. Però em llevo massa tard perquè no tinc força de voluntat. I amb això d'estudiar cada dia, m'ha passat el mateix. I això que vaig prou al dia, però no com jo volia. Excepte en mates, el curs em va bastant bé. Ara que, cada dia, com m'havia proposat, no he estudiat. I d'aquí a no res, tothom a posar exàmens, i serà com cada curs.

Sóc un desastre. Tinc massa cul, i faig panxa, i tinc

el cos massa curt. Quan veig aquell cos tan llarg, tan estilitzat, de l'Oriana...! Quina sort que té! Vull canviar-ho tot: no mossegar-me les ungles, cuidar-me més el físic, posar-me a fons en mates. L'Iñaki és molt, molt persona. Ja és la segona vegada que em posa al dia. Bé, al dia, no tant, perquè és que no hi entenc res de res! Si almenys pogués seguir la classe sense perdre'm! Però és que estic massa endarrerida. Segur que no les passo, les mates. Però segur.

No m'agrado gens. Mirar-me al mirall és un suplici. I ara aquests granets! Ni que tingués tretze anys! I, com que me'ls rebento abans d'hora, s'infecten i encara és pitjor.

De vegades penso que m'agradaria estar, què sé jo, en un internat molt dur, on m'obliguessin a fer totes les coses que no tinc força de voluntat per fer. Perquè les coses que no et proposes de debò... Les ulleres, per exemple: quan vaig voler lentilles, me les van comprar, però, coi, eren incomodíssimes. Els vells m'ho retreuen sempre. I mira que m'agradaria prescindir de les ulleres, perquè estic molt millor sense.

A partir de demà faré règim (un de dissimulat, perquè no es fiquin amb mi i comencin a burlar-se abans de saber si ho aguantaré o no), faré la gimnàstica i no em tocaré els granets ni em mossegaré les ungles. També vull tenir l'habitació més ordenada, que ara és un fàstic.

Vull canviar de lletra i tot. La meva lletra és horrible.